

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 26

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 27/01/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, ngày mai là đêm giao thừa theo lịch Trung Quốc, chúng ta tụ họp ở nơi này, cũng là đôi bên cùng nhau sang năm mới. Có rất nhiều đồng tu phải trở về đoàn tụ với người nhà, cho nên ngày mai chúng ta ngừng giảng kinh một ngày, mọi người cũng cho tôi nghỉ một ngày, mừng một chúng ta khôi phục lại bình thường, thời gian giảng kinh vào mừng một tôi nghỉ mọi người đều biết rồi.

Năm mới, một năm lại trôi qua rồi, ở trong cửa Phật, mỗi ngày chúng ta đều niệm kệ cảnh tỉnh sách tấn bản thân, “mỗi ngày trôi qua, mạng sống dần giảm”. Qua một năm, thọ mạng của chúng ta lại giảm mất một năm, cho nên người thông thường, giống như sự chúc mừng khi đón năm mới, chúc mừng thực sự chẳng có ý nghĩa gì. Các bạn nghĩ xem, thọ mạng mỗi ngày mỗi giảm, mỗi năm mỗi giảm, có điều gì tốt để mà chúc mừng? Nếu mỗi năm mỗi tăng, vậy thì đáng để chúc mừng; mỗi năm mỗi giảm, còn có điều gì tốt để chúc mừng? Rốt cuộc vẫn là đức Phật có trí tuệ, nhắc nhở chúng ta phải hết lòng nỗ lực trong đời này cầu được liễu thoát sanh tử, đây là đúng đắn. Thọ mạng mỗi ngày mỗi giảm, vậy thì chúng ta càng phải hết sức gấp rút nỗ lực.

Phật pháp ở Trung Quốc, truyền đến Trung Quốc đã gần 2.000 năm, trong 2.000 năm, y theo Phật pháp học tập, tu hành, đích thực là người thoát khỏi lục đạo luân hồi, thoát khỏi mười pháp giới không phải là số ít. Đặc biệt là Thế Tôn vì chúng ta nói pháp môn mang nghiệp vãng sanh, đại sư Thiện Đạo nói với chúng ta, pháp môn này là “vạn người tu, vạn người đi”. Nếu như đời này chúng ta gặp được pháp môn này, phải coi pháp môn này là đại sự quan trọng nhất trong đời này của chúng ta, tại sao vậy? Từ vô thủy kiếp tới nay, có người nào mà không muốn thoát khỏi bể khổ? Tại sao thoát không nổi? Một là chưa gặp được pháp môn này, một loại khác là gặp được pháp môn này nhưng bỏ qua, vẫn chưa buông xuống được duyên đời, cho nên lúc lâm chung vãng sanh tạo thành chướng ngại. Đây là chuyện đáng để

chúng ta cảnh giác sâu sắc, hy vọng đời này chúng ta không còn bỏ lỡ nữa, vậy thì thực sự đáng để chúc mừng.

Chúng tôi những năm này, mỗi năm qua năm mới, chúng tôi thường là làm thiệp chúc mừng năm mới, thiệp chúc mừng năm mới của chúng tôi cũng in câu “mỗi tuổi được bình an, hằng năm được như ý”. Nhưng trước đó chúng tôi thêm một câu “Không làm các việc ác, mỗi tuổi được bình an; siêng làm các việc thiện, hằng năm được như ý”, hy vọng chúng ta ghi nhớ “không làm các việc ác, siêng làm các việc thiện”. Hôm nay là lần thứ 26 chúng ta giải đáp câu hỏi, 26 cũng là con số rất may mắn, vào cuối năm nay. Hiện tại nhóm câu hỏi đầu tiên là của đồng tu Trung Quốc, họ có ba câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên nói, hiện nay trong nước Trung Quốc xuất hiện con số sốt quốc học, không ít các loại tọa đàm giảng các kinh điển như Kinh Dịch, Luận Ngữ v.v... ở tiểu học, trung học cho đến ngoài xã hội, giống như các loại thuốc bổ, thuốc bổ toàn diện thập toàn đại bổ, làm thế nào để người tiếp nhận giáo dục tiêu hóa hấp thụ? Làm như vậy có đúng không?

Đáp: Cách làm này chưa hẳn không phải là chuyện tốt, tốt ở chỗ nào? Nhắc nhở mọi người quốc học Trung Quốc vẫn là có giá trị, cần phải nên học tập. Còn như bạn nói tới làm thế nào để người tiếp nhận giáo dục tiêu hóa hấp thụ? Câu nói này nói rất hay, phải làm thế nào mới có thể tiêu hóa? Mới có thể hấp thụ? Cổ đức thường nói với chúng ta: nếu như lễ không còn thì Nho không còn; giới luật không còn thì Phật không còn. Hai câu này nói rất hay. Nho thực hành ở lễ, thực hành trong cuộc sống thường ngày, hy vọng thực sự có thể đạt được cái gọi là “niềm vui của Khổng Nhan”, niềm vui trong cuộc sống của Khổng tử, Nhan Hài. Nếu Phật pháp không có giới thì Phật không còn nữa. Phật không có giới thì gọi là Phật học, bạn đang làm Phật học chứ không phải là học Phật. Làm Phật học, bạn có thể lấy được mấy bằng tiến sĩ Phật học trên thế gian này, nhưng mà không liên quan đến khổ vui trong cuộc sống của bạn, tức là bạn không đạt được hiệu quả là khổ được vui. Phá mê khai ngộ, là khổ được vui không có phần của bạn. Nếu lễ không còn nữa, bạn là làm Nho học chứ không phải là học Nho, nói cách khác là bạn không cách nào thể hội được niềm vui của Khổng Nhan.

Nếu như nói thực sự học Nho, học Phật thì bạn sẽ coi trọng lễ, coi trọng giới. Bắt đầu học từ đâu? Học Nho phải bắt đầu học từ Đệ Tử Quy, học Phật phải bắt đầu học từ Thập Thiện Nghiệp Đạo. Đây là nói tới chỗ căn bản nhất. Cho nên không có

tu dưỡng của Đệ Tử Quy thì bạn không học được Nho. Kinh Dịch, Luận Ngữ, những loại như Tứ Thư, Thập Tam Kinh, đích thực biến thành một loại học thuật, Nho học. Làm thế nào để thực hành kinh điển của nhà Nho vào trong cuộc sống của chính mình, biến thành lương thực cho tinh thần, dưỡng chất cho tinh thần của chính mình, vậy thì không giống nhau, vậy bạn chính là Khổng tử thời nay, Mạnh tử thời nay, bạn thực sự đạt được pháp hỷ sung mãn giống như Phật pháp nói, bạn thực sự đạt được. Không có thập thiện nghiệp, cho dù bạn thọ tam quy ngũ giới, cụ túc giới, Bồ-tát giới, đều là hữu danh vô thực. Bạn giảng rất nhiều kinh điển Phật giáo, nói ba hoa chích chòe, vậy nên trước đây thầy Lý nói với chúng tôi, bạn đáng sanh tử thế nào thì vẫn là sanh tử thế ấy, vẫn làm lục đạo luân hồi. Nhất định phải biết sự thật này.

Cho nên con sốt quốc học là chuyện tốt, thực sự học thì mới có thọ dụng, phải học. Những năm này chúng tôi đề xướng Đệ Tử Quy, xã hội hiện nay dần dần cũng coi trọng môn học này. Hiện tại chúng tôi phổ biến ở nước ngoài, phổ biến trên toàn thế giới, nhất định phải thực hành được 100%. Có thể thực hành Đệ Tử Quy, thì rất nhiều xung đột trên thế gian này tự nhiên hóa giải, an định hòa bình nhất định sẽ thực hiện được. Sau đó nếu còn năng lực thì bạn đi học những kinh giáo này, học Luận Ngữ, Kinh Dịch, như vậy mới có thọ dụng. Cho nên không có nền tảng, học cái này rất khó.

Hỏi: Vấn đề thứ hai, lão tiên sinh Tiên Mục từng nói qua, tư tưởng trọng tâm của người Trung Quốc chính là lễ, đó là chuẩn mực của tất cả tập tục hành vi trong thế giới người Trung Quốc. Hiện nay đa số người Trung Quốc không hiểu lễ nghi, lễ nhạc cổ đại Trung Quốc, lễ chiếm vị trí như thế nào trong quá trình giáo dục nhân văn?

Đáp: Chuyện này vừa nói qua, không có lễ thì không có Nho, bạn mới hiểu được “lễ” chính là thực hành giáo dục truyền thống Trung Quốc. Không có lễ, giáo dục này cho dù giảng nhiều hơn chẳng nữa, không thể thực hành, tức là nói không thể biến thành quy phạm trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Nói cách khác, học vấn này học có tác dụng gì? Liền biến thành cái học xong mà chẳng thể dùng, có thể thấy được lễ vô cùng quan trọng. Nhưng con người tại sao không học lễ? Tư tưởng trọng tâm của Trung Quốc vẫn không phải là lễ, tư tưởng trọng tâm của Trung Quốc là “hiếu đễ”, đó là tư tưởng trọng tâm. Con người nếu thực sự có tâm hiếu đễ, họ nhất định sẽ giữ lễ, đối với họ mà nói thì lễ là rất tự nhiên.

Con người hiện nay bất hiếu cha mẹ, bất kính huynh trưởng, vấn đề này nghiêm trọng. Chúng tôi diễn giảng cũng giảng nhiều năm như vậy, giảng nhà Nho, giảng luân lý đạo đức truyền thống Trung Quốc, đích thực là có thể ngược dòng 5.000 năm xem tổ tiên dạy chúng ta điều gì? Dạy chúng ta luân lý đạo đức. Trọng tâm của luân lý đạo đức chính là điều đầu tiên trong ngũ luân, “cha con có tình thân”, đây mới là trọng tâm. Thân là sự thân ái của cha con, giáo dục là xây dựng từ chỗ này. Mục đích của giáo dục là gì? Chính là hy vọng sự thân ái này của cha con cả đời vĩnh viễn không biến chất, đây là mục đích của giáo dục. Mục tiêu thứ hai là phải mở rộng sự thân ái của cha con ra, bạn biết thương yêu anh em, thương yêu gia đình, thương yêu gia tộc, thương yêu hàng xóm láng giềng của bạn, thương yêu xã hội, thương yêu đất nước, thương yêu tất cả chúng sanh trên thế giới, phát dương quang đại sự thương yêu này. Lễ là phương pháp, không phải là mục đích, là quy phạm, thương yêu mới là tư tưởng trọng tâm chân chánh. Cho nên giáo dục mấy ngàn năm Trung Quốc, giáo dục thương yêu. Sự thương yêu này là bẩm sinh, mỗi người đều có. Vậy tại sao hiện tại không có nữa? Bạn mê mất tự tánh, đây chính là từ bi mà nhà Phật nói tới. Bạn xem các tôn giáo nước ngoài khác nói “thần thương yêu người đời”, cho nên lời thánh hiền xưa nói là một trung tâm. Cho dù tôn giáo nào trên thế gian, không có tôn giáo nào không nói về hiếu thuận cha mẹ, nhà Phật dạy học, bạn xem thứ điều đầu tiên trong *tịnh nghiệp tam phước* mà chúng ta dựa theo đó là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”. Cho nên Phật giáo là giáo dục, là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng của hiếu đạo.

Hiện tại vì sao Phật giáo suy bại? Bởi vì không có hiếu đạo, không có hiếu đạo, tức là Phật giáo đã không có nền tảng nữa, giống như xây nhà lầu vậy, không có nền móng, đây là lý do vì sao Phật giáo không thể hưng thịnh. Muốn Phật giáo hưng thịnh, đầu tiên là phải hưng thịnh Nho giáo. Cho nên chúng tôi đề xướng học tập *Đệ Tử Quy*. *Đệ Tử Quy* là gốc rễ của nhà Nho, nhà Nho nói “hiếu, đễ, trung, tín” chính là thực hành trong *Đệ Tử Quy*, là dùng phương thức này để làm được nó, sau đó thì Phật pháp không khó học tập nữa. Tại gia học Phật, thập thiện nghiệp đạo, tam quy ngũ giới, bạn rất dễ dàng làm được, bạn là đệ tử Phật chân thật; xuất gia, như Sa-di Luật Nghi, Tỳ-kheo giới, Bồ-tát giới cũng đều có thể làm được. Bạn phải có gốc rễ! Hiện tại không làm được là do bạn không có gốc rễ. Chúng ta phải biết tầm quan trọng này, đích thực nó là chuẩn mực hành vi, trong các buổi giảng tôi thường nói, tổ sư đại đức cũng thường nói với chúng ta, thiên là tâm Phật, giáo là lời nói của Phật, giới luật là hành vi của Phật, lễ là hành vi của Nho, giới là hành vi của Phật. Ba

điều này là một thể, có một điều thì ba điều đều có; một điều không có thì ba điều đều không có. Một mà ba, ba mà một, là ba chân của cái đỉnh, nó có quan hệ liên đới.

Hỏi: Chào đón năm 2006 tới, pháp sư có thể nói đôi lời khuyên nhủ những người làm công tác giáo dục, để xác định mục đích của giáo dục thì người làm lãnh đạo giáo dục, giáo viên, phụ huynh đều nên chú ý những phương diện nào? Cảm ơn lão pháp sư.

Đáp: Điều này chúng tôi sẽ nói, đặc biệt là trong hai tuần lễ tiếp theo, Indonesia tổ chức hội nghị đại biểu tôn giáo của 16 nước châu Á. Một mặt là kỷ niệm tròn 600 năm Trịnh Hòa tới Tây dương, cũng là học tập tinh thần của Trịnh Hòa. Nói tới tinh thần của Trịnh Hòa, đương nhiên sẽ nói đến giáo dục truyền thống Trung Quốc. Con người là dạy mà ra, thánh nhân là dạy mà ra, người tốt cũng là dạy mà ra, người xấu cũng là dạy mà ra, phải xem bạn dạy những điều gì? Bạn dạy họ điều gì thì họ sẽ học điều ấy. Xã hội hiện nay, người làm phụ huynh, làm giáo viên, thậm chí là người làm lãnh đạo giáo dục đều lơ là. Hiện tại chúng ta giao giáo dục cho ai? Giao cho tivi, giao cho mạng internet, giao cho những minh tinh, minh tinh là đại đạo sư của xã hội, chủ đạo giáo dục xã hội, chủ đạo tất cả, họ dạy những điều gì? Dạy bạo lực, dạy sắc tình, dạy giết trộm dâm dối, những người trẻ tuổi từ nhỏ đến lớn đều học giáo dục này, xã hội này làm sao lại không loạn cho được? Dạy mà ra, chúng ta phải biết điều này. Cho nên tôi nói với những người làm truyền thông, giải trí này, tôi nói các bạn có thể cứu xã hội, cũng có thể chôn vùi xã hội, xem các bạn đi con đường nào. Nếu bạn muốn hủy diệt xã hội này thì rất dễ, hằng ngày làm chuyện này, nhưng bạn cũng có thể cứu xã hội.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, có tám câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, lão pháp sư từng nói, sau khi con người tắt thở trợ niệm 14 đến 24 tiếng đồng hồ thì có thể tùy thuận theo phong tục nhân tình mà hỏa thiêu hoặc đông lạnh. Nhưng tại sao trong quyển sách *Làm thế nào vãng sanh bất thoái thành Phật* nói rằng, hỏa thiêu phải cử hành vào bảy ngày sau, hoặc ít nhất phải để yên ba ngày?

Đáp: Làm thế nào vãng sanh bất thoái thành Phật, tên gốc của quyển sách này là Sức Chung Tu Tri, Sức Chung Tu Tri mọi người không dễ hiểu, cho nên chúng tôi đổi thành tên khác. Đây là đại đức xưa chỉ dạy chúng ta, nên y giáo phụng hành. Bạn để yên ba ngày, để yên bảy ngày, xã hội hiện nay không cho phép. Vậy thì phải làm sao? Hy vọng đất nước thay đổi pháp luật, vậy thì hy vọng mọi người các bạn nỗ lực,

tương lai các bạn làm Thượng nghị sĩ, Hạ nghị sĩ thì bạn mới có năng lực này, nếu không thì bạn bảo ai tới sửa? Nếu như không thể sửa thì chúng ta nhất định phải tuân theo luật pháp và quy định của quốc gia.

Hiện tại ở trong bệnh viện, sau khi con người tắt thở, mười phút sau phải đưa tới nhà xác, đông lạnh người đó lại. Chuyện này thì trong tập tục của Phật chúng ta nói, đây là chuyện rất đáng sợ, tại sao vậy? Sau khi con người tắt thở, thần thức chưa rời đi. Vậy thông thường mà nói, thần thức ít nhất phải sau tám tiếng đồng hồ mới rời đi, cho nên sau khi tắt thở, trợ niệm tám tiếng đồng hồ chính là thời khắc máu chốt, có lợi đối với người mất nhất. Tám tiếng đồng hồ, bạn không được đụng vào họ, tại sao vậy? Họ vẫn còn có tri giác, bạn đụng vào họ, họ có đau khổ, họ sẽ khởi tâm sân giận. Lâm chung khởi tâm sân giận, đây là chuyện vô cùng phiền phức, sân giận đọa ác đạo. Cho nên không được để họ sanh phiền não, lúc này giúp đỡ họ niệm Phật là được. Giúp đỡ họ điều gì? Nhắc nhở họ niệm Phật, hy vọng họ niệm Phật theo, vậy là được.

Nói tới 12 tiếng đồng hồ, 14 tiếng đồng hồ, đây là an toàn nhất, 8 tiếng đồng hồ là rời đi nhanh, tới 12 tiếng đồng hồ, 14 tiếng đồng hồ chắc là rời đi rồi, không có vấn đề. Vậy 24 tiếng đồng hồ, phước báo này quá lớn! Tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. Hiện tại trong bệnh viện tuyệt đối không cho phép, họ sẽ không đồng ý với bạn. Như Đài Loan là nơi Phật giáo, pháp luật Hồng Kông thì không được, họ không đồng ý với bạn. Cho nên ở Trung Quốc, mặc dù có pháp luật, nhưng họ vẫn có nhân tình, pháp luật quy định mười phút rời đi, nhưng những bác sĩ, hộ lý sẽ giúp đỡ bạn: họ ngủ rồi, đừng đụng vào họ. Đây chính là châm chước, họ có thể giúp đỡ bạn tới 8 tiếng đồng hồ, 12 tiếng đồng hồ, 14 tiếng đồng hồ. Lúc quán trưởng Hàn của chúng ta vắng sanh là 14 tiếng đồng hồ, bác sĩ, hộ lý giúp đỡ, tức là tới được lúc đó thì bệnh viện mới thông báo bà ấy đã đi rồi, đại khái là mười phút rời đi nhưng trên thực tế bà ấy đã mất mười mấy tiếng đồng hồ. Cho nên đây là người Trung Quốc có nhân tình, người nước ngoài họ không nói nhân tình, họ là làm theo quy định, họ không nói nhân tình, Trung Quốc thì chuyện này có thể châm trước. Trước đây tôi cũng từng nói với các đồng tu, lúc con người bệnh nặng thì đừng vắng sanh ở Hồng Kông, không được vắng sanh ở nước ngoài, mau chóng quay về Trung Quốc.

Đương nhiên có thể để yên ba ngày hoặc bảy ngày, rất tốt, đây cũng là hoài niệm đối với họ, cũng là nhân đạo, không nhẫn tâm mau chóng chôn cất họ. Ba ngày

tới bảy ngày này, bạn lại xem sự biến hóa của họ, tăng trưởng tín tâm đối với người học Phật chúng ta. Đầu tiên, người học Phật nói thân thể họ mềm mại, ngày thứ bảy vẫn mềm mại. Quán trưởng Hàn nhập liệm là bảy ngày, bảy ngày mới tắm rửa thay quần áo cho bà ấy, cả người mềm mại, vậy thì mọi người sanh tín tâm. Hơn nữa dung mạo (tướng mạo) càng thay đổi càng tốt, càng trẻ hơn, bạn xem bà ấy thực sự giống như đang ngủ, không giống như đang bị bệnh, chuyện này tăng trưởng tín tâm rất lớn cho người bình thường.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi người tại gia ăn chay, nên ăn chay trường, hay ăn rau trong thịt, hay ăn chay sáu ngày? Đối với người lớn tuổi nên làm thế nào là phù hợp nhất?

Đáp: Ăn chay cũng là tùy duyên, cũng là mỗi người phát tâm. Đương nhiên tốt nhất là ăn chay trường, đặc biệt là xã hội hiện nay, ăn chay vẫn là tương đối lành mạnh đối với cơ thể, ăn thịt vô cùng phiền phức, đều mang rất nhiều vi rút gây bệnh, bạn ăn những thứ này thì sẽ bị những bệnh kỳ quái, “bệnh từ miệng vào”.

Tôi nói qua mấy lần với các bạn, mùa xuân năm ngoái tôi tới thăm Khánh Vân – Sơn Đông, lãnh đạo địa phương cùng tôi tới thăm một trang trại nuôi vịt, nuôi vịt. Tôi đi tham quan, nhìn thấy rất nhiều vịt con, họ cầm một con để vào lòng bàn tay tôi, lớn bằng bàn tay của tôi, vịt con. Người quản lý ở đó hỏi tôi: pháp sư, thầy xem con vịt này được mấy ngày rồi? Tôi nghĩ ít nhất cũng phải một tuần đến 10 ngày mới có thể lớn bằng như vậy. Bạn xem trứng vịt nhỏ như vậy, vịt con lớn như vậy, tôi nói ít nhất là một tuần đến 10 ngày. Họ nói với tôi, mới nở ngày hôm qua, tôi giật mình! Mới nở ngày hôm qua, hôm nay đã lớn như vậy, thức ăn chăn nuôi đều là chất hóa học, sau khi ăn vào khiến chúng mau lớn. Tôi nói một con vịt này trưởng thành tới lúc bán đi, lúc bán đi thì đại khái cần bao nhiêu thời gian? Hai, ba tuần lễ, bạn nói vậy vẫn có thể ăn sao? Sau khi trở về, tôi nói với họ rằng trứng gà, trứng vịt đều không được ăn, tại sao vậy? Không bình thường. Chúng tôi từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, nuôi một con gà ít nhất phải nửa năm mới giết thịt, nuôi một con lợn đại khái đều là một năm, mùa xuân nuôi tới mùa đông, khi tết mới giết lợn. Hiện tại tôi nghe nói hình như nuôi lợn không tới hai tháng, gà vịt đều là hai, ba tuần, vậy thì làm sao có thể ăn? Quá đáng sợ! Vậy bạn nghĩ thử xem, hải sản, ở dưới nước nói tốt hơn một chút, hiện tại cũng không đáng tin cậy, nước biển ô nhiễm rất nghiêm trọng. Cho nên cho dù ăn bất kỳ thứ gì, bệnh từ đâu mà ra? Từ ăn mà ra, bệnh từ miệng vào.

Ăn chay, ăn chay tốt hơn một chút, ăn chay cũng có phiền phức, ăn chay, rau củ có thuốc trừ sâu, ngay cả trong gạo cũng pha trộn cái gì? Bột hoạt thạch, tôi nghe nói, làm vậy thì gạo mới đẹp, mới bóng. Hiện tại thực sự giống với lời thầy Lý nói trước đây, con người hiện nay không có phước, đâu phải là ăn cơm, mà là ba bữa uống thuốc độc, mỗi ngày ba lần uống thuốc độc, là chuyện chết người. Cho nên đây là điều chúng ta không thể không biết. Bạn thực sự hiểu chân tướng sự thật, bạn sẽ lựa chọn, vẫn là ăn chay đối với sức khỏe của cơ thể an toàn hơn một chút. Đương nhiên phương pháp tốt nhất, tự mình trồng rau, tự mình canh tác tự mình ăn là an toàn nhất. Ở Hồng Kông bạn không tìm đâu ra đất được, bạn sẽ rất khó khăn. Chúng tôi ở Úc, hiện tại tự mình trồng, chúng tôi có vườn rau rất lớn, vườn rau của chúng tôi mỗi ngày có thể cung cấp cho 300 người ăn, cho nên không cần ra ngoài mua rau. Đây là an toàn nhất.

Dinh dưỡng nhất định phải hiểu, chuyện này chúng tôi đã nói qua biết bao lần, dinh dưỡng là bổ sung năng lượng. Mỗi người tiêu hao năng lượng không giống nhau, có người tiêu hao rất ít, có người tiêu hao rất nhiều, phải dựa theo tỷ lệ tiêu hao của bạn, nhất định phải bổ sung thì cơ thể của bạn mới khỏe mạnh. Bạn tiêu hao nhiều, bạn bổ sung ít thì bạn sẽ bị bệnh, tiêu hao ít mà bạn bổ sung nhiều thì không có tác dụng, cũng đều bài tiết đi. Cho nên phải hiểu đạo lý này. Vậy tiêu hao, chúng ta hiểu được đại khái 95% là tiêu hao vào vọng tưởng, nghĩ ngợi lung tung, cả ngày từ sáng đến tối nghĩ ngợi lung tung, tiêu hao năng lượng này lớn nhất; đối với bạn mỗi ngày làm việc, lao tâm lao lực, tiêu hao cũng không nhiều.

Tôi ở cùng thầy Lý 10 năm, đại khái thầy 30 tuổi bắt đầu ăn chay mãi cho tới lúc mất, thầy 97 tuổi vãng sanh, cơ thể hết sức khỏe mạnh, một ngày ăn một bữa. Lượng công việc của thầy đại khái bằng lượng công việc của năm người bình thường chúng tôi, bạn nói xem lượng công việc lớn dường ấy. Bạn muốn gặp mặt thầy, ít nhất phải hẹn trước với thầy một tuần, thầy sắp xếp thời gian gặp mặt bạn; tới sát giờ đi tìm thầy thì chắc chắn không có cách nào, thời gian của thầy đều kín lịch rồi, chuyện này mọi người đều biết, một ngày ăn một bữa. Cho nên chúng tôi từ thời gian dài như vậy, biết được năng lượng tiêu hao liên quan không nhiều đến công việc lao tâm lao lực của một người, thực sự tiêu hao đều là vào vọng tưởng. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, nghĩ ngợi lung tung, tiêu hao này lớn. Bạn muốn giảm bớt ăn uống, bạn tu tâm thanh tịnh, một khi tâm thanh tịnh thì tới lúc đó tự nhiên sẽ giảm bớt, không muốn ăn nữa. Có đói bụng không? Không đói, một ngày không ăn cũng

không đói, hai ngày không ăn cũng không đói, vọng niệm ít rồi, điều này rất quan trọng. Tâm càng thanh tịnh, năng lượng tiêu hao càng ít.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba nói, trước mắt đệ tử chỉ thọ tam quy, vẫn chưa thọ giới, nhưng từ đầu đến cuối đang giữ giới, tức là trì giới, ăn chay hoàn toàn. Nhưng có lúc phải nấu tam tịnh nhục hoặc trứng gà cho người khác, xin hỏi liệu có phải là sát sanh không?

Đáp: Tam tịnh nhục không có sát sanh, đó không phải là bạn giết. Gọi là không nghe thấy giết, không nhìn thấy giết, không phải vì tôi mà giết, đây gọi là tam tịnh nhục. Đây là trước đây người xuất gia ra ngoài ôm bình bát khát thực, người ta cúng dường đồ ăn có thịt, gọi là tam tịnh nhục, bạn không nhìn thấy họ giết, bạn không nghe thấy giết, họ cũng không phải vì bạn mà giết. Đây là hoàn cảnh xã hội thời đó, bởi vì Phật pháp thường là “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”. Nếu bạn ăn chay, người khác phải đặc biệt dùng đồ chay để cúng dường bạn, làm phiền người khác, vậy thì không từ bi rồi. Cho nên “hàng thuận chúng sanh” của Phật pháp là ý nghĩa này. Chuyện này không có vấn đề.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, thời nhà Minh, Trịnh Hòa bảy lần tới Tây dương phát hiện ra đại lục mới, chứng minh sự phát triển của khoa học kỹ thuật và hàng hải Trung Quốc đương thời đều vô cùng giỏi. Nhưng tại sao sau cùng Trung Quốc phong bế toàn bộ đường biển không tiếp tục giao lưu với thế giới bên ngoài nữa?

Đáp: Chuyện này có liên quan đến giáo dục truyền thống Trung Quốc. Giáo dục truyền thống Trung Quốc, chúng ta biết được là giáo dục thương yêu, là giáo dục thương yêu cũng là giáo dục bảo thủ, sẽ không xâm phạm người khác, dùng lời hiện nay mà nói, không có dã tâm mở rộng lãnh thổ, tuyệt đối không có ý niệm này, sẽ không xâm phạm người khác. Mục đích Trịnh Hòa tới Tây dương, thật ra mà nói là Minh Thành Tổ hoài nghi Huệ Đế (tức là vị hoàng đế trước ông – Huệ Đế) [hoài nghi Huệ Đế] đã chạy ra hải ngoại, cho nên từ đầu đến cuối ông ấy đều muốn biết tung tích của Huệ Đế, đây là một chuyện; ngoài ra cũng muốn thể hiện thực lực quốc gia của Trung Quốc, thể hiện cho người nước ngoài, kết giao với người nước ngoài. Thể hiện chứ không hề muốn xâm chiếm lãnh thổ của người khác, là hy vọng, giống như ngoại giao hiện nay, hy vọng người nước ngoài có thể tới Trung Quốc tiến cống, tới triều kiến hoàng đế Trung Quốc, sự tôn trọng đối với hoàng đế Trung Quốc. Cho nên ông có tâm lý như vậy.

Nhưng mỗi lần tới Tây dương, đội thuyền của ông vào thời đó có thể nói là đội ngũ hải quân lớn mạnh nhất trên thế giới. Mỗi lần ra khơi đều có gần 100 con tàu, con tàu đó rất lớn, đều là chúng ta không cách nào tưởng tượng được. Bảo thuyền mà bản thân Trịnh Hòa ngồi, bảo thuyền đại khái ra khơi đều có mấy chục chiếc. Độ dài của bảo thuyền đó, những chuyện này đều có ghi chép, dài 150 mét, vậy Thái Hòa Điện ở Bắc Kinh, dài gấp hai Thái Hòa Điện. Cho nên bạn xem con tàu đó giống như tàu sân bay hiện nay vậy, con tàu lớn như vậy. Số người mang theo cũng nhiều, mỗi lần ra khơi có hơn 20.000 người, gần 30.000 người, hạm đội lớn như vậy. Một lần ra khơi trở về đại khái mất thời gian hai năm, có thể tưởng tượng được gánh nặng của chính phủ, chi tiêu tài chính là một khoản rất khổng lồ.

Những nước ngoài này, ông ấy đi qua 30 quốc gia, đích thực cũng phát hiện ra đại lục mới. Tới nước Mỹ, ông ấy tới sớm hơn Columbus 70 năm; tới châu Úc sớm hơn thuyền trưởng Cook 350 năm; vòng quanh trái đất một vòng, sớm hơn Magellan 100 năm. Cho nên đích thực phát hiện ra toàn thế giới (toàn cầu) là người Trung Quốc chứ không phải là người nước ngoài, người Trung Quốc sớm hơn họ quá nhiều. Nhưng người Trung Quốc đối với chuyện này không có hứng thú, đối với phát hiện thế giới gì đó không có hứng thú, bởi vì tiêu hao thực lực quốc gia quá lớn, cho nên rất nhiều người phản đối. Minh Thành Tổ đối với chuyện này rất hứng thú, sau khi con trai ông kế thừa vương vị, đối với chuyện này không quá hứng thú, cho nên cho dừng lại chuyện này. Thật ra mà nói, đích thực là chi phí quá lớn. Bạn nói xem mỗi lần nhiều người như vậy ra biển, nguy hiểm quá nhiều, thực sự là thám hiểm, cho nên số người thương vong, tàu bị tổn thất, sau khi trở về đều có thể nhìn thấy, trở về được thực sự là Phật Bô-tát bảo hộ, may mắn quay về, cho nên rất không dễ dàng, việc này dẫn tới sự phản đối của người thông thường.

Chuyện này có quan hệ rất lớn đối với văn hóa truyền thống Trung Quốc, với Trung Quốc không có dã tâm mở rộng lãnh thổ, không có suy nghĩ xâm chiếm người khác, cho nên ông ấy ra ngoài viếng thăm bảy lần, hoạt động đều là ngoại giao, đều là kết giao bạn bè. Nghiên cứu văn hóa của mỗi dân tộc, sản vật của mỗi nơi, cho nên mang về đều là đặc sản của các nơi. Người Trung Quốc đối với người khác nhân hậu, những món quà mà người nước ngoài tặng, người Trung Quốc nhất định sẽ đáp lễ, đáp lễ chắc chắn nhiều hơn họ. Đích thực là về mặt ngoại giao sanh ra tác dụng rất lớn, rất nhiều nguyên thủ quốc gia tới Trung Quốc triều cống, ngồi thuyền của họ, sau đó còn phải đưa họ trở về. Tiếp đón ở Trung Quốc, cũng khiến cho họ rất hoan

hỷ, rất khâm phục. Tiếp đãi không phải là vài ngày, một khi ở đều ở mấy tháng, bởi vì thuyền nhất định phải xem gió mùa. Ví dụ lúc họ ra khơi đều là tháng 9 hàng năm, tháng 9 gió thổi theo hướng nam, từ phương bắc đi tới phương nam, vậy đúng lúc trở về thì ngược lại, cho nên một năm bạn chỉ có hai lần gió mùa, thuyền buồm. Cho nên những người này tới Trung Quốc, ở Trung Quốc ít nhất phải nửa năm, Trung Quốc tiếp đãi nhiều khách quý như vậy, phải tiếp đãi nửa năm, không phải là thời gian ngắn, nguyên nhân là ở chỗ này. Sau này đại khái là chính phủ và dân gian không muốn làm chuyện ngốc nghếch này nữa, chuyện này là chuyện lỗ vốn, không phải là chuyện kiếm tiền. Cho nên mục tiêu thám hiểm không giống người nước ngoài, họ thực sự là xây dựng thuộc địa, Trung Quốc chúng ta, bảy lần của Trịnh Hòa chưa từng có ý định phát triển thuộc địa.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, thành tích Trịnh Hòa tới Tây dương không được triều đình đương thời coi trọng. Nhưng 600 năm sau, trên trường quốc tế hiện nay lại đại biểu tinh thần dân tộc ưa thích hòa bình của Trung Quốc. Về nhân quả mà nói, rốt cuộc là công hay tội lớn?

Đáp: Nhìn vào hiện tại thì công của ông ấy lớn, tội của ông ấy nhỏ. Phát hiện toàn thế giới, vậy đây là minh chứng, lịch sử thực tế chứng minh, chứng minh cho sự thật là Trung Quốc là dân tộc ưa thích hòa bình, đích thực là minh chứng tốt nhất đối với “thuyết mối đe dọa từ Trung Quốc” mà người phương Tây thường nói. Trung Quốc tuyệt đối sẽ không uy hiếp người khác, sẽ không uy hiếp dân tộc đất nước khác, là vô cùng ưa thích hòa bình, đây là họ có gốc rễ. Bạn phải tin tưởng gốc rễ này, từ nhỏ họ được dạy chính là giáo dục thương yêu. Có điều giáo dục truyền thống Trung Quốc hiện tại đã đứt đoạn khoảng 100 năm rồi, từ sau khi nhà Thanh mất nước tới thời Dân Quốc, những năm đầu Dân Quốc vẫn còn, còn coi trọng; đại khái là sau Dân Quốc 20 năm, 26 năm kháng chiến, vì vậy mà toàn bộ xã hội đại loạn.

Cho nên lúc tôi còn nhỏ ở gia đình, quê nhà sống ở vùng quê, tôi 10 tuổi rời đi, trong 10 năm từ nhỏ đó vẫn còn tiếp nhận sự hun đúc của giáo dục truyền thống. Nhỏ hơn tôi năm, sáu tuổi thì hoàn toàn không còn nữa, họ không nhận được giáo dục này. Mặc dù nói thời gian không dài, nhưng gốc rễ năm, sáu năm này, gốc rễ rất sâu, đích thực sẽ ảnh hưởng cả đời. Đây chính là câu ngạn ngữ Trung Quốc nói “ba tuổi thấy tám mươi, bảy tuổi thấy cả đời”, đây là rất có đạo lý. Nếu như không phải là giáo dục truyền thống nghiêm khắc như vậy, vậy thì hai câu này nói không thông. Hai câu này nhất định là ở giáo dục luân lý Trung Quốc mới có cách nói như vậy.

Bởi vì bắt đầu giáo dục của Trung Quốc, là trẻ nhỏ vừa sanh ra liền bắt đầu giáo dục, không phải là đợi chúng biết nói, chúng sanh ra ba, bốn ngày, chúng biết nhìn, chúng biết nghe, người làm cha mẹ, quan trọng nhất là người làm cha mẹ, người lớn ở trước mặt chúng, lời nói cử chỉ đều phải đoan chánh, tại sao vậy? Lúc này ấn tượng của chúng là sâu sắc nhất, cho nên từ lúc sanh ra, mang lại ấn tượng tốt nhất cho chúng, đều là tích cực, tuyệt đối không có tiêu cực, đều là thiện, không có ác. Như vậy sau ba năm thì rễ sâu gốc chắc. Ba tuổi chúng liền có năng lực phân biệt thiện ác, điều này là đúng, điều đó là sai, chúng có năng lực. Cho nên nói ba tuổi thấy tám mươi, rễ sâu gốc chắc.

Giáo dục truyền thống Trung Quốc trên toàn thế giới không tìm thấy nhà thứ hai, cho nên trách nhiệm của cha mẹ quá lớn! Đặc biệt là người mẹ, người mẹ thực sự là thánh nhân, không phải là người phạm. Trong nhà bạn có nhân tài xuất hiện hay không? Có thiện nhân xuất hiện hay không? Có thánh nhân xuất hiện hay không? Hoàn toàn là trách nhiệm của người mẹ. Phía trước tôi từng báo cáo với các bạn, người phụ nữ nội trợ hiện nay gọi là thái thái, tại sao gọi là thái thái? Nếu bạn hiểu được nguồn gốc thì bạn sẽ biết. Thái thái là ba người phụ nữ khai quốc thời nhà Chu, giáo dục nuôi dưỡng con cháu đều là thánh nhân. Tên của ba vị này, ba vị phu nhân này, vị đầu tiên là Thái Khương, bà nội của Chu Văn Vương, phu nhân Thái Khương, mẹ của ông là Thái Nhậm, vợ của ông là Thái Tự. Vợ của ông sanh ra Vũ Vương, Chu công. Người Khổng tử tôn kính nhất trong lòng chính là Chu công, thánh nhân. Ba người làm mẹ này biết dạy! Thực sự nghiêm túc phụ trách dạy dỗ con cái của chính mình, con cái đều thành thánh nhân. Cho nên sau này gọi người phụ nữ nội trợ là thái thái, tức là hy vọng bạn phải học theo Thái Khương, Thái Tự, Thái Nhậm. Nếu người phụ nữ nội trợ học theo họ, vậy thì không chỉ gia đình bạn có phước, người dân cả nước có phước, người dân toàn thế giới có phước. Cho nên, giáo dục con cái không phải là vì gia đình của chính mình, là vì đất nước, vì dân tộc, vì toàn thế giới, bạn nghĩ thử xem nhiệm vụ này nặng nề biết bao, có nghĩa vụ biết bao. Giáo dục như vậy không thấy được ở các dân tộc đất nước khác trên toàn thế giới, không thể nói không có, thiếu số, Trung Quốc là đa số.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu nói, thời Tam Quốc, Gia Cát Lượng phát minh ra xe đẩy trâu gỗ, dùng máy móc thay thế nhân công, cho thấy khoa học kỹ thuật Trung Quốc ít nhất vào 2.000 năm trước đã phát triển. Tại sao không giữ lại để lợi ích đại chúng,

khiến cho người Trung Quốc hiện nay [bởi vì] khoa học kỹ thuật văn minh không bằng phương Tây, mà đánh mất lòng tự tin dân tộc?

Đáp: Đánh mất lòng tự tin dân tộc không phải ở chỗ này, mà là thế nào? Mà là lơ là giáo học truyền thống Trung Quốc. Trung Quốc thật ra mà nói, khoa học kỹ thuật phát triển rất sớm, vào thời thượng cổ mọi người đều biết, như la bàn, thuốc súng đều là Trung Quốc phát minh. Vào thời Vương Mãng đã có người phát minh ra tàu lượn, phi hành; thời Tam Quốc, xe đẩy trâu gỗ mà Gia Cát Lượng phát minh ra, cơ giới hóa vận chuyển, tại sao đều hủy đi hết, không để lại cho đời sau? Có phải là do họ ích kỷ không? Nói cho các bạn biết, không phải như vậy. Họ thực sự là có học vấn, có kiến thức! Những thứ máy móc, khoa học kỹ thuật phát minh, nếu không thể phối hợp với luân lý đạo đức, khoa học kỹ thuật là có hại. Nếu người Trung Quốc lúc phát minh ra sớm, không suy nghĩ tới những vấn đề này thì đại khái thế giới hiện tại đã không còn nữa, sớm đã hủy diệt rồi, các bạn phải biết điều này.

Hiện tại bạn nhìn sự phát triển của phương Tây thì bạn liền biết được, bạn xem khoa học kỹ thuật, không nói tới cái khác, tạo thành ô nhiễm môi trường, bạn xem ô nhiễm môi trường này là lấy mạng người. Hiện tại là không có nơi nào không có độc, ô nhiễm này, nước ô nhiễm, nước biển ô nhiễm, sông ngòi ô nhiễm; vào tương lai, nhà khoa học đưa ra cảnh báo, có thể qua 10 năm, 20 năm nữa, trong không khí cũng đều có độc. Dự đoán của nhà khoa học, sau 50 năm nữa, trái đất này không còn thích hợp cho loài người sinh sống, cho nên hiện tại họ đang nghiên cứu di dân đến hành tinh khác, xem thử có thể thành công hay không? Nếu không thể thành công, khoa học kỹ thuật văn minh hủy diệt thế giới, phải biết điều này. Chúng ta có được chút xíu lợi ích, nhưng cái giá bạn phải trả quá lớn, mất nhiều hơn được.

Người Trung Quốc xưa hiểu được đạo lý này, cho nên thà rằng phát dương quang đại giáo dục luân lý đạo đức này, khoa học kỹ thuật từ từ hãy tới, trì hoãn lại, không vội vàng như vậy. Tức là trước tiên phải làm người tốt, con người phải có tâm tốt, phải có tâm thương yêu, phải học được thực sự có thể thương yêu người khác, quan tâm người khác, chăm sóc người khác, hỗ trợ hợp tác với tất cả đại chúng, điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì. Hiện nay toàn thế giới chính là thiếu thứ này, con người biến thành tham lam, biến thành tự tư tự lợi, có lợi ích hay không? Không chút lợi ích nào, thực sự là hại chính mình, hại người khác, không có chút lợi ích nào thực sự có thể đạt được. Đây là giáo dục luân lý đạo đức, còn phải thêm giáo dục nhân quả. Nhân quả báo ứng, đó đều là sự thật.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, trong lịch sử, Nhạc Phi là anh hùng dân tộc, cuối cùng bị Cao Tông dùng chín lệnh kim bài ban chết, ông ấy thản nhiên tiếp nhận. Nếu Nhạc Phi thực sự hiểu được tâm ý của hoàng đế, tại sao vẫn muốn khôi phục phương bắc? Nếu không nghe lời hoàng đế, tại sao ông ấy không phản kháng lại kim bài, tiếp tục phục hưng phương bắc? Rốt cuộc nên làm thế nào mới là trung thần có trí tuệ hơn?

Đáp: Cách làm của ông ấy chính là trung thần có trí tuệ nhất, chúng ta phải biết điều này, đây gọi là hiện thân thuyết pháp, biểu diễn cho mọi người thấy, biểu diễn cho xã hội đại chúng thấy. Mặc dù ông ấy chưa thành công, ông ấy đã mất, nhưng sau khi qua đời nhận được sự tôn kính của nhân dân cả nước, vậy thì đây chính là thành công của ông. Hiện nay miếu của ông ở Hàng Châu, ở bên cạnh Tây Hồ, phần mộ của ông cũng ở đó, bạn nói xem du khách trong và ngoài nước nào tới nơi đó tham quan du lịch mà không tới nơi đó hành lễ cúi chào Nhạc Phi ba lần? Hai vợ chồng Tần Cối đúc thành tượng sắt quý ở trước mộ, quý ở nơi đó. Cho nên tôi nói Nhạc Phi, Tần Cối đều là anh hùng dân tộc của chúng ta. Chúng ta phải dùng tâm bình đẳng đối đãi, đều là dạy bảo chúng ta, Nhạc Phi dạy chúng ta phải tận trung báo quốc, Tần Cối dạy chúng ta không được làm hán gian, làm hán gian sẽ có kết cục như vậy. Cho nên bạn tới đó xem, nên làm người tốt, đừng làm người xấu, ý nghĩa giáo dục này quá sâu. Nếu như lúc đó ông ấy phản kháng, vậy thì ông ấy là phản nghịch, đây không phải là điều mẹ ông dạy ông. Mẹ ông dạy ông là ở nhà phải tận hiếu, ra ngoài, phải tận trung với đất nước. Điều này bạn phải xem từ giáo dục truyền thống Trung Quốc thì bạn mới có thể lý giải tại sao ông ấy lại tiếp nhận.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng nói, đại sư Ấn Quang nói, hoàng đế Ung Chính thời Thanh là Đại Bồ-tát thừa nguyện tái lai, liệu như vậy có đại biểu tất cả những việc ông ấy làm đều là đúng đắn không chút sai sót hay không? Cho dù sau cùng ông ấy giết con trai của chính mình, hy vọng tránh được tai họa do tranh đoạt vương vị, đều là phương tiện thiện xảo sao?

Đáp: Đại Bồ-tát tái lai, đại quyền tác lược, đó không phải là phạm tình chúng ta có thể tưởng tượng được. Nếu là Đại Bồ-tát tái lai, ông ấy biết được quá khứ tương lai của mỗi người, biết được nhân trước quả sau, đó là điều phạm phu chúng ta không cách nào tưởng tượng, phạm phu chúng ta cũng làm không được. Bạn chỉ cần cố gắng tu hành, tương lai công phu tu hành của bạn vượt hơn ông ấy thì bạn sẽ biết được ông. Nếu bạn muốn tìm hiểu tình huống thực sự của ông thì bạn phải cố gắng tu hành, tốt nhất là phương pháp phương tiện nhất chính mình có nắm chắc, niệm

Phật vãng sanh, sanh tới thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chuyện này bạn đều hiểu rõ. Nếu không nói thế nào cũng nói không rõ ràng; nói rõ ràng rồi, bạn chưa chắc tin tưởng. Vẫn là bạn tự mình đi chứng thực là tốt nhất, tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, điều gì cũng đều được chứng thực. Có điều Ung Chính thực sự hạ công phu đối với tam giáo Nho Thích Đạo, ông ấy thực sự là thông đạt. Hôm nay, chúng ta nói tôn giáo chung sống hòa bình, văn hóa đa nguyên, văn hóa đa nguyên trên thế giới này thì hoàng đế Ung Chính nên là người sáng lập sớm nhất, ông ấy chủ trương tam giáo một nhà, phải đoàn kết, không chia rẽ.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, có tám câu hỏi. Con từng trong khoảng thời gian bệnh khổ nghiêm trọng nhất, và đã phát nguyện với Phật Bồ-tát quyên góp một số tiền lớn để làm việc thiện, sau đó cơ thể của con dần dần khôi phục khỏe mạnh. Nhưng hiện tại trong tâm con có chút hối hận, không muốn quyên nhiều tiền như vậy, chỉ muốn lấy ra một ít để quyên góp, xin hỏi liệu con có gặp phải quả báo không tốt nào không?

Đáp: Quả báo không tốt, đợi tới lúc đó bạn sẽ biết. Hiện tại bạn không biết, đợi đến lúc đó bạn sẽ biết. Đọc nhiều những sách nhân quả báo ứng thì sẽ hiểu rõ hơn. Trong rất nhiều kinh luận, Phật Bồ-tát dạy chúng ta phương pháp cầu tiền tài chính là bố thí. Trong mệnh của bạn có tiền tài, đây là đoán mệnh nói, trong mệnh của bạn có tài khó, tài khó của bạn rất nhiều tiền tài, đó là bạn tu đời trước. Có người trong mệnh tài khó ít, giống như tôi, trong mệnh của tôi không có tài khó, cho nên lúc tôi còn trẻ, người đoán mệnh nói: anh cả đời nghèo hèn, nghèo là không có tiền của, hèn là không có địa vị. Nghèo hèn đến cùng cực thì chính là ăn xin, mệnh làm ăn xin, tôi chính là mệnh như vậy, tôi rất tin tưởng. Bởi vì tại sao? Có rất nhiều người đều nói với tôi như vậy nên tôi rất tin.

Vận mệnh này là do đời trước, đời trước bạn tu không tốt, đời trước không chịu tu bố thí, keo kiệt, cho nên trong đời này bần cùng hạ tiện. Vậy thì hiện tại những người giàu sang, đời quá khứ đều là ưa thích làm việc thiện, bố thí, cho nên họ được quả báo này. Sau khi hiểu được, chúng ta đối với người giàu sang sẽ không oán trời trách người, cũng sẽ không ngưỡng mộ. Nhưng vận mệnh này có thể sửa đổi, mặc dù là có vận mệnh, vận mệnh mỗi ngày đều có cộng trừ nhân chia. Một suy nghĩ tốt, làm một chuyện tốt, trong mệnh sẽ thêm dấu cộng; khởi ý niệm ác, vậy thì dấu trừ, hằng ngày có cộng trừ; đại thiện thì nhân, đại ác thì chia, hằng ngày có cộng trừ nhân chia. Cộng trừ nhân chia là biến số, trong mệnh của bạn những điều đã làm

đời trước, đó là thường số, là định số, cho nên có thể thay đổi. Liễu Phàm Tứ Huán chính là dạy chúng ta phương pháp sửa đổi thế nào. Bạn xem tiên sinh Liễu Phàm, tiền tài trong mệnh của ông không nhiều, hơn nữa thọ mạng cũng không dài, 53 tuổi. Ông làm theo phương pháp thiền sư Vân Cốc dạy để sửa đổi vận mệnh, ông thực sự sửa rồi. Thu nhập tiền tài mỗi năm mỗi tăng, địa vị mỗi năm mỗi tăng, trong mệnh của ông ấy không có công danh, ông ấy chỉ có tú tài, ông ấy không có mệnh cử nhân, tiến sĩ, nhưng ông đều thi đậu, không có biến thành có. Trong mệnh không có con, ông có được một người con trai ngoan. Thọ mạng chỉ có 53 tuổi, ông sống tới 74 tuổi mới mất, sống thêm 20 năm. Đây chính là “trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”.

Đời quá khứ không bố thí, hiện tại biết rồi, biết được là do thầy dạy tôi đi bố thí. Ngày đầu tiên gặp đại sư Chương Gia, thầy dạy tôi, dạy tôi bố thí. Không có tiền để bố thí, thầy nói một, hai đồng chắc có chứ, vậy thì có, một đồng, hai đồng cũng được. Cho nên học được, đồng tu người ta đi phóng sanh, tôi liền bỏ ra một đồng, hai đồng; người ta in kinh, tôi cũng đưa ba đồng, năm đồng. Nhiều năm làm như vậy, cũng không cầu hỏi báo, thực sự là càng thí càng nhiều. Bạn xem những năm nay, chúng tôi không nói chuyện khác, riêng bố thí Đại tạng kinh, mấy hôm trước tôi tính thử, tổng cộng đã in tặng bao nhiêu? Hơn 6.500 bộ, đây là chưa tính những loại khác, đây đều là trước đây ngay cả năm mơ cũng không dám nghĩ tới. Chúng tôi đâu dám nghĩ bản thân có thể có một bộ Đại tạng kinh, không dám nghĩ. Càng thí càng nhiều! Bố thí tài được tiền tài, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu. Trước đây, đoán mệnh đoán tuổi thọ của tôi chỉ có 45 tuổi, nếu tôi [chỉ sống được tới] 45 tuổi, vậy tôi đã kéo dài tuổi thọ thêm 35 năm, vậy không biết còn tiếp tục kéo dài thêm bao nhiêu năm? Không biết được. Cho nên nói tận lực làm bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy, không cần hỏi thu hoạch, thực sự là phước về sau vô cùng, hà tất phải nghĩ những điều này? Chỉ nghĩ làm thế nào để giúp đỡ người khác, không cần nghĩ đến bản thân.

Hỏi: Thứ hai là ở trong nước có rất nhiều đồng tu nghe được đĩa giảng của lão pháp sư, vô cùng hoan hỷ, muốn phát tâm quy y, không biết lão pháp sư liệu có thể phát giấy chứng nhận quy y cho chúng con không? Nên làm thủ tục như thế nào?

Đáp: Thật ra mà nói, quy y là hình thức, chuyện này không có gì quan trọng cả, quan trọng nhất là tâm của bạn phải thực sự quy y. Lần này chúng tôi giảng 141 nguyện trong phẩm Tịnh Hạnh, trong đó có tam quy y. Mà tam quy y lần này tôi giảng rất chi tiết, đại khái giảng ba tiếng đồng hồ, có thể đối chiếu xem với những gì

đã giảng trước đây để làm tham khảo. Nếu bạn thực sự phát tâm quy y, Phật Bồ-tát thừa nhận bạn, long thiên thiện thần thừa nhận bạn. Bạn cầm tờ giấy chứng nhận quy y, có lúc không thừa nhận bạn, bạn là giả, giấy chứng nhận quy y này của bạn không có hiệu lực. Cho nên đại sư Chương Gia nói với tôi, Phật pháp coi trọng thực chất, không coi trọng hình thức. Lời này nói rất hợp tình hợp lý, cho nên giấy chứng nhận quy y này không quan trọng. Có duyên tới nơi này, nơi này của chúng tôi cũng có tham gia kết duyên quy y, có thể; không có duyên thì cũng không cần thiết. Nếu bạn nói quy y qua thư, trong này có sai lầm, vẫn là càng ít càng tốt, hy vọng mọi người thực sự nghe kinh, thực sự y giáo tu hành, như vậy là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba nói, nghe nói lão pháp sư giảng kinh, nhắc tới ở Bắc Kinh có một vị đại phu rất cao minh. Có rất nhiều đồng tu đích thực gặp phải một số chứng bệnh vô cùng đau khổ, không tìm được bác sĩ tốt, thân tâm đều rất đau khổ. Xin hỏi lão pháp sư có thể cung cấp phương thức liên hệ của vị bác sĩ Đông y cao minh này không?

Đáp: Tôi nhắc qua vài lần, vị bác sĩ lớn tuổi này cũng rất đau đầu, người đến quá nhiều, ông ấy không tiếp hết được. Mà trên thực tế, bác sĩ Đông y tốt ở Trung Quốc rất nhiều, chỉ cần bản thân đi nghe ngóng một chút, đặc biệt là tâm thiện, tâm thiện có cảm ứng, thực sự tâm thiện cầu y, Phật Bồ-tát sẽ giúp đỡ bạn. Tôi biết bác sĩ cao minh vẫn là có, có điều hiện tại càng ngày càng ít, mọi người đều không muốn học tập nữa. Đây cũng là một khó khăn mà Đông y gặp phải. Bởi vì người trẻ tuổi không nhận thức Đông y, cho nên không chịu học tập, chỉ ham cái lợi trước mắt. Đông y này thực sự là cứu người.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, con trai nhỏ là cháu trai trưởng trong gia tộc, năm nay 20 tuổi, người lớn tuổi trong nhà kiên quyết nhất định phải mở tiệc rượu ăn mừng để chúc mừng. Vợ chồng đệ tử nhiều lần vui vẻ hòa nhã nói chuyện với bố mẹ chồng, nhưng trước sau vẫn không cách nào thay đổi quan niệm của người già để đổi thành tiệc chay. Xin hỏi có phương pháp gì có thể bù đắp oan nghiệp do sát sanh gây ra không?

Đáp: Làm Phật sự siêu độ, siêu độ cho những chúng sanh bị giết này, phương pháp này có thể bù đắp. Nếu bạn nói là trong bữa tiệc này tiết kiệm lại một món tiền để làm Phật sự siêu độ, hoặc là làm một số công đức, hồi hướng công đức này cho chúng, chuyên môn hồi hướng thì đây đều là việc tốt. Giống như in kinh là việc tốt. Việc tốt trong cửa Phật rất nhiều, giới thiệu người khác nghe chánh pháp, đây đều là chuyện tốt. Hoặc là ở đạo tràng đặc biệt tổ chức pháp hội Phật thất, sau khi Phật thất

làm xong chính là Phật sự Tam Thời Hệ Niệm. Phật thất, Tam Thời Hệ Niệm này đều dùng để siêu độ những oan gia trái chủ bị giết, đây là phương pháp rất tốt. Vậy tiếp đó chính là in kinh, phóng sanh, bố thí thuốc men, làm nhiều những việc tốt này.

Hỏi: Thứ năm, xin hỏi trước khi ăn thịt (ăn mặn), có thể niệm mười tiếng Phật hiệu không?

Đáp: Bản thân các bạn nghĩ thử xem có thích hợp không? Đây chính là nói tôi muốn ăn thịt chúng sanh, tôi sợ Phật không biết, thông báo với Phật một chút, hiện tại tôi đang ăn thịt chúng sanh. Thật ra mà nói, nếu hy vọng bản thân chúng ta khỏe mạnh sống lâu, tốt nhất là không ăn thịt chúng sanh. Quả báo không ăn thịt chúng sanh là được khỏe mạnh sống lâu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nếu như trên bàn bày món ăn mặn nhưng bản thân không ăn, hoặc là ăn rau trong thịt thì có thể niệm mười tiếng Phật hiệu không?

Đáp: Có thể. Tốt nhất là sau khi bạn niệm xong mười tiếng Phật hiệu, bạn âm thầm phát nguyện, hy vọng những chúng sanh này cùng bạn niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, cầu vãng sanh, đời sau không còn làm súc sanh nữa, không kết oán thù với những chúng sanh này, như vậy rất tốt. Ăn rau trong thịt là đúng, đây là trong tình huống bất đắc dĩ thì có thể làm như vậy.

Hỏi: Thứ bảy, xin hỏi trước khi ăn tam tịnh nhục, có thể đọc chú cúng dường không?

Đáp: Tốt nhất là không nên, vẫn là phương pháp tôi vừa nói lúc nãy, niệm Phật hồi hướng cho những chúng sanh này, hy vọng chúng sớm sanh Tịnh độ, không còn kết oán thù với chúng sanh, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, đôi bên đều đau khổ.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, con thỉnh đĩa cử hành Phật sự Tam Thời Hệ Niệm ở Đông Thiên Mục Sơn về nhà bạt. Nhưng do trong nhà khó tránh khỏi có những chuyện lật vật phải xử lý, xin hỏi như vậy có khiến chúng sanh phiền não không?

Đáp: Tốt nhất là bạn bạt vào thời gian cố định, cung kính giống như đang Tam Thời Hệ Niệm vậy, công đức này rất lớn. Nếu bạn chuyên môn bạt cho họ nghe, bản thân các bạn không tham gia, được, lúc bạn đi ngủ, bạn mở tivi lên, chuyên môn cúng dường cho quý thân, đây cũng là phương pháp hay, như vậy thì sẽ không làm phiền, các bạn đều đi nghỉ ngơi, đây là phương pháp hay.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng. Đầu tiên là hai nghi vấn trong kinh Vô Lượng Thọ, một là chúng sanh vãng sanh tới biên địa nghi thành có hai loại, một là dùng tâm nghi hoặc tu các công đức, nguyện sanh Cực Lạc, nhưng không hiểu trí Phật, đây là một loại, sanh tới biên địa nghi thành.

Đáp: Nhưng bạn phải biết, mặc dù họ có nghi hoặc nhưng họ thực sự niệm, họ thực sự cầu vãng sanh. Nếu như họ không phải là thật niệm, thật sự cầu vãng sanh, biên thành họ cũng không có phần, biên địa không có phần, phải biết điều này. Họ là tâm lý thế nào vãng sanh? Tôi nghiêm túc làm, có thể vãng sanh đương nhiên càng tốt, không thể vãng sanh thì thôi, là ý niệm như vậy, bởi vì họ là thật làm, họ không phải là giả, cho nên họ mới có thể vãng sanh. Vãng sanh tới biên địa nghi thành cũng tốt, dù sao cũng tới thế giới Cực Lạc, họ sẽ không thoái chuyển.

Biên địa nghi thành, kinh Phật nói đại khái phải chậm trễ 500 năm, 500 năm là 500 năm ở nhân gian chúng ta, không phải là ở cõi trời, nhân gian 500 năm. Sau 500 năm, đây là lâu nhất, lâu nhất 500 năm thì họ sẽ nhập phẩm vị, họ sẽ đạt được phẩm vị. Đây là nói có ngăn, vẫn không cần lâu vậy, bạn chỉ cần một niệm sám hối, tôi sai rồi, không nên hoài nghi, ngay lập tức hoa nở thấy Phật, liền nhập phẩm vị, cho nên nhất định phải hiểu điều này. Nhưng thời gian giác ngộ nhanh chậm của mỗi người không giống nhau, chậm nhất là 500 năm họ nhất định sẽ giác ngộ, nhìn thấy người khác giác ngộ, bản thân họ cũng sẽ giác ngộ. Phải hiểu đạo lý này, họ không phải là không làm, không phải là tâm nghi hoặc rất nặng, họ là nửa tin nửa ngờ, họ thực sự làm, làm nghiêm túc hơn người bình thường. Cho nên người bình thường lúc lâm chung đi không được, họ có thể đi được, đạo lý là ở chỗ này. Đây là hoài nghi trí tuệ của Phật, không hiểu rõ trí tuệ của Phật.

Hỏi: Loại thứ hai, có chúng sanh chẳng thể sanh nổi lòng tin đối với thiện căn của chính mình.

Đáp: Đây là loại thứ hai, loại thứ hai là sợ điều gì? Sợ bản thân không có thiện căn, đó là cảnh giới của Phật Bồ-tát, tôi có tư cách gì mà có thể đi? Mặc dù nghi hoặc thiện căn phước đức nhân duyên của chính mình không đủ, nhưng họ cũng thật làm, chính là thử xem, có thể vãng sanh càng tốt, không thể vãng sanh thì thôi. Nói tóm lại, đều là ôm tâm lý này, chính là hai loại nghi hoặc, một loại là nghi hoặc trí Phật, một loại là nghi hoặc thiện căn của chính mình. Đây chính là tín tâm mà đại sư Ngẫu Ích giảng cho chúng ta trong Yếu Giải, tín tâm ngài giảng có sáu cái: “tín mình, tin người, tin lý, tin sự, tin nhân, tin quả”, hai nghi vấn này chính là tin mình và tin người

sinh ra hoài nghi. Mặc dù sinh ra hoài nghi nhưng họ thực sự làm, họ không hàm hồ chút nào, họ chính là ôm tâm lý thử xem sao, nhưng mà thử xem sao, họ rất nghiêm túc, cho nên họ cũng có thể thành công.

Hỏi: Thứ hai, phẩm thứ 38 đọc được “A-di-đà Phật sắc tướng đoan nghiêm như tòa núi vàng ròng, cao vượt hết thảy các thế giới”, xin hỏi tại sao lại ví sắc tướng của A-di-đà Phật với núi vàng ròng?

Đáp: Núi là cao lớn vững vàng, là lấy ý nghĩa này. Vàng ròng là thứ duy nhất không biến đổi trong tất cả mọi vật chất, vàng là vĩnh viễn không biến đổi, cho nên nó trân quý là ở chỗ này. Giống như bạc sẽ bị oxy hóa, sẽ biến thành màu đen. Vàng bạc đồng sắt, chỉ có vàng không biến đổi, những loại khác đều sẽ biến đổi, màu sắc đều sẽ biến đổi, cho nên tới lúc đó bạn nhất định phải xử lý, không xử lý, chúng sẽ biến thành đen, màu sắc vốn có của nó không thể hiện ra được. Cho nên vàng quý ở chỗ này. Dùng màu vàng tức là sự thanh tịnh trang nghiêm, vĩnh viễn không biến đổi của nó, là lấy ý nghĩa này, dùng điều này để biểu pháp.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo nói, hậu học từng nghe sư phụ nói, Chu công là vị thánh hiền mà Khổng phu tử kính ngưỡng nhất, nhưng tại sao người đời lại ví cho tình cảm thân mật giữa nam nữ là “mộng Chu công”?

Đáp: Chuyện này tôi không biết là ý nghĩa gì? Mộng Chu công này, tôi nghe nói ở trong sách ghi chép Khổng phu tử, Khổng phu tử kính ngưỡng nhất là Chu công, ngài ấy nói tôi rất lâu rồi không mơ thấy Chu công, điều này cho thấy công phu của tôi hình như e rằng thoái chuyển rồi, là ý nghĩa này. Vậy mộng Chu công nói tới ở chỗ này, tôi không hiểu đây là ý nghĩa gì? Bạn có thể đi tra thử học thuyết thông thường trên thế gian này xem, từ đâu mà ra? Chuyện này tôi không biết.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm nói, đệ tử đọc được khai thị của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ ở trên mạng, nói chữ “a” trong A-di-đà Phật nên niệm thành “a”, niệm đúng âm công đức vô lượng, xin pháp sư khai thị.

Đáp: Âm này rất cuộc âm nào là chuẩn xác thì rất khó nói, vậy thì nhất định phải hỏi Thích-ca Mâu-ni Phật. Âm điệu ngôn ngữ của bất kỳ dân tộc đất nước nào của chúng ta, từ xưa đến nay khác biệt rất lớn, đây là đạo lý tất nhiên. Đối với câu chú này trước đây, lúc niệm đều rất linh nghiệm, niệm chú hiện nay đều không linh nghiệm, là nguyên nhân gì? Âm không chuẩn. Nhưng mặc dù âm không chuẩn, có một phương pháp, bạn có thể chân thành cung kính, âm không chuẩn cũng không

sao, chí thành có thể cảm thông. Giống như chúng ta qua lại với người bình thường, ngôn ngữ của chúng ta không giống nhau, nhưng tâm thành khẩn của họ đều ở trong ánh mắt của họ, qua thái độ của họ, chúng ta có thể cảm nhận được. Mặc dù ngôn ngữ khác nhau, có thể cảm nhận được người này rất thành khẩn, người này rất thành thật, người này là người tốt, có thể cảm thông, cho nên chí thành cảm thông.

Chuyện như vậy thời xưa rất nhiều. Trong cửa Phật có một mẩu chuyện nhỏ, mẩu chuyện nhỏ này có xuất xứ, tôi không còn nhớ nữa, lão hòa thượng nói với tôi, trước đây lúc chúng tôi thọ giới, hòa thượng truyền giới kể cho chúng tôi mẩu chuyện nhỏ này, tức là lúc niệm chú chúng ta hoài nghi, âm điệu này không chuẩn có thể linh nghiệm không? Ngài ấy nói, trước đây có một bà lão niệm Lục Tự Đại Minh Chú, bà ấy dùng hạt đậu, dùng hai cái ly nhỏ, một ly đựng đậu đen, bà ấy niệm một câu, giống như lần chuỗi hạt vậy, cầm lấy một hạt đậu bỏ vào ly còn lại, niệm lâu ngày thì bà ấy niệm có cảm ứng, bà ấy niệm một câu, hạt đậu tự mình nhảy qua, không cần dùng tay nhặt, tự hạt đậu nhảy qua, có cảm ứng này. Có người nói với bà ấy, bà à, chữ này bà niệm sai âm rồi. “Án ma ni bát di hồng”, bà ấy niệm là “án ma ni bát di ngư”, nhưng hạt đậu biết tự nhảy. Đây là niệm sai rồi, án ma ni bát di hồng. Bà ấy nói được, tôi niệm án ma ni bát di hồng, hạt đậu không nhảy nữa. Tôi vẫn là niệm án ma ni bát di ngư đi, hạt đậu lại nhảy. Cho nên đây là thành ất linh, âm điệu niệm chuẩn xác nhưng không có thành ý, vậy thì không linh nghiệm; thực sự có thành ý, niệm sai âm điệu cũng linh nghiệm.

Cho nên lão cư sĩ Hoàng nói như vậy, bạn xem pháp sư Đệ Nhàn, pháp sư Đàm Hư, các ngài không nói như vậy. Người khác hỏi các ngài, đều được, chỉ cần bạn thành tâm thành ý niệm, Nam-mô A-di-đà Phật cũng được, Ô-di-đà Phật cũng được. Tiếng địa phương của mỗi người không giống nhau, chẳng lẽ âm điệu không chuẩn đều không thể vãng sanh sao? Âm niệm không chuẩn, vãng sanh vẫn khá nhiều. Niệm chuẩn, không thể vãng sanh cũng rất nhiều, phải hiểu điều này. Nhưng tiếng Phạn là niệm a, niệm A-di-đà Phật. Nhưng Trung Quốc chúng ta, đặc biệt là ở miền Nam đều niệm Ô-di-đà Phật. Bạn xem pháp sư Đàm Hư niệm Ô-di-đà Phật, pháp sư Đệ Nhàn cũng là niệm Ô-di-đà Phật. Cho nên chúng ta không cần đi so đo ở chỗ này, đều là chân thành thanh tịnh bình đẳng, quan trọng nhất là đoạn trừ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm của bạn tương ứng với tâm Phật. Chân tâm hiện tiền, điều này quan trọng hơn bất kỳ điều gì, cho nên không ở hình thức.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, mỗi ngày thắp nhang vào thời khóa buổi sáng, lâu ngày tàn nhang đầy lư hương, xin hỏi nên xử lý tàn nhang thế nào?

Đáp: Tàn nhang đầy thì bạn có thể gói lại, cúng dường người khác. Có rất nhiều người nói họ không tìm được tàn nhang, chính là trong đồng tu của chúng ta rất nhiều, họ muốn thắp nhang mà không tìm được tàn nhang, không tìm được, có người dùng gạo, có người dùng những thứ khác như dùng cát. Ngoài ra bạn có thể tới chùa, lư hương lớn trong chùa (cái đỉnh lớn), cái này rất lớn, có thể bỏ vào đó. Nếu như không tìm thấy thì có thể chôn tàn nhang ở chỗ đất cát sạch sẽ, bạn đào sâu một chút, chôn xuống dưới. Hoặc là thả xuống nước, nước phải là nước chảy, không phải là nước tù, nước chảy, thả xuống nước đều được. Tóm lại là bạn có tâm chân thành, tâm cung kính để xử lý, vậy là đúng đắn.

Hỏi: Câu thứ bảy, các nơi trên thế giới có rất nhiều nơi hy vọng thành lập Tịnh tông học hội, xin hỏi nên làm như thế nào? Phải trải qua tiêu chuẩn xét duyệt như thế nào?

Đáp: Tịnh tông học hội không có tổ chức thế giới, mỗi học hội đều là độc lập, không có ai quản nó. Cho nên, bản thân các bạn nếu có vài người chí đồng đạo hợp đều có thể thành lập. Chúng tôi giảng cũng rất lâu rồi, Tịnh tông học hội chính là Liên xã thời xưa, thời xưa gọi là Liên xã, chuyên môn lấy niệm Phật làm tông chỉ, niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, đây là đạo tràng Tịnh độ tông. Đại sư Ấn Quang dạy chúng ta phương pháp vô cùng hay, đạo tràng không cần lớn, đạo tràng nhỏ cũng được, ngài ấy chủ trương số người cộng tu tốt nhất không quá 20 người. Vậy thì có một nơi lớn như thế này là đủ rồi, 20 người cùng nhau niệm Phật, cùng nhau học kinh giáo. Kinh giáo là lấy kinh điển Tịnh tông làm chủ, phải chuyên tu không được tạp tu, đều có thể thành lập.

Nếu bạn muốn quy tắc, vậy đại sư Ấn Quang là tấm gương tốt nhất cho chúng ta, bạn đọc Văn Sao, tu hành theo lời dạy bảo của ngài, chắc chắn sẽ không đi sai đường. Có thể giao lưu với các Tịnh tông học hội khác, nhưng Tịnh tông học hội rất nhiều, có như pháp, cũng có không ít không như pháp, bạn xem thêm, tham khảo thêm. Có pháp sư lãnh đạo hay không cũng không quan trọng, các cư sĩ có thể tự mình phát tâm, tự mình học tập. Ví dụ thời khóa sáng tối, bản thân không biết gõ niệm cũng không sao, Tịnh tông học hội của người khác tu rất tốt, quay lại thành đĩa, chúng ta làm thời khóa sáng tối, bật tivi lên, chúng ta bật đĩa lên cùng làm theo, rất tốt. Làm quen rồi thì tự nhiên sẽ học được nghi quy này. Thậm chí các bạn muốn học

Tam Thời Hệ Niệm, đều có thể dùng phương pháp này. “Không có chuyện gì khó, chỉ sợ lòng không bền”, thực sự chịu học, không có điều gì không học được. Thực sự chịu học, nếu như nghi quy có sai lầm, đích thực sẽ cảm ứng Phật Bồ-tát tới dạy bạn, tới chỉ điểm bạn, đây là thật, không phải giả. Tịnh tông học hội không có người nào xin phép đăng ký, không có. Đăng ký với Giáo hội Phật giáo địa phương, ở Trung Quốc là đăng ký với Hiệp hội Phật giáo địa phương là được.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng nói, nếu như muốn xây dựng “Từ đường tưởng nhớ tổ tiên muôn họ”, xin hỏi nên làm thế nào?

Đáp: Đây là chuyện tốt, đây là gốc rễ quan trọng của truyền thống Trung Quốc chúng ta, đề xướng hiếu đạo, rất tốt. Nếu có cơ duyên này thì đây là chuyện tốt, có thể làm. Những tư liệu về “Từ đường tưởng nhớ tổ tiên muôn họ” hiện tại của chúng tôi, đầy đủ nhất là ở chỗ cư sĩ Lăng Tư, trong tay bà ấy có đầy đủ tài liệu. Bà là hội trưởng ban đầu của hiệp hội chúng tôi ở đây, hiện tại bà thường trú ở Bắc Kinh, có thể liên hệ bà ấy, bà ấy có thể giúp đỡ bạn, trong tay bà ấy có đầy đủ tài liệu.

Hỏi: Tiếp theo là hai câu hỏi của đồng tu Hồng Kông. Câu hỏi đầu tiên: xin hỏi nên lý giải thế nào về chữ “giúp” trong câu “giúp chồng dạy con”?

Đáp: Chữ “giúp” này chính là giúp đỡ, người làm vợ nhất định phải giúp đỡ chồng dạy dỗ con cái. Bởi vì vào thời xưa, chế độ xã hội là “nam chủ ngoài, nữ chủ trong”, nói cách khác, trong buổi giảng chúng tôi từng báo cáo rất nhiều lần, trong ngũ luân, “vợ chồng có khác biệt”, “khác biệt” ở đây có nghĩa là gì? Khác biệt là nhiệm vụ khác nhau. Hai vợ chồng kết hợp thành một gia đình, gia đình là tổ chức nhỏ nhất trong xã hội, là một tổ chức cơ bản. Hai việc ở trong gia đình, một là đời sống kinh tế gia đình, còn một việc khác là bồi dưỡng thế hệ sau, là hai chuyện lớn này. Người Trung Quốc xưa gọi là “bất hiếu có ba việc, không con nối dõi là lớn nhất”. Vậy dạy dỗ thế hệ sau, đây là chuyện lớn, không phải là chuyện nhỏ, chuyện dạy dỗ thế hệ sau còn quan trọng hơn ra ngoài kiếm tiền mưu sinh, tức là còn quan trọng hơn đời sống kinh tế của bạn. Cho nên trách nhiệm mà phụ nữ gánh vác lớn hơn đàn ông.

Nhiều đời ở Trung Quốc, phụ nữ đích thực là vĩ đại nhất, không có mẹ hiền thì xã hội này không có hiền nhân. Dạy con trai quan trọng, dạy con gái cũng quan trọng giống vậy. Cho nên nói giúp chồng dạy con, đây chính là phân trách nhiệm rất rõ ràng. Người chồng phụ trách đời sống kinh tế của gia đình, người vợ phụ trách giáo dục con cái. Cách giáo dục con cái như thế nào? Thân giáo, cho nên nói với các

bạn Đệ Tử Quy không phải là dạy trẻ nhỏ đọc, không phải là dạy trẻ nhỏ làm, trẻ nhỏ sao mà hiểu được, trẻ sơ sinh vừa ra đời, bạn làm sao mà dạy chúng? Là người làm cha mẹ mỗi ngày thực hành Đệ Tử Quy, làm được để trẻ nhỏ thấy, đây là thân giáo. Mỗi ngày làm cho chúng thấy, ở trước mặt trẻ nhỏ tuyệt đối không được có mặt tiêu cực; vợ chồng bạn bất hòa, không được để trẻ nhỏ nhìn thấy, không được để trẻ nhỏ nghe thấy, tại sao vậy? Vậy thì chúng sẽ học hư theo ấn tượng xấu đó.

Cho nên trong ba năm, chúng không nhìn thấy chút bất thiện nào, những gì chúng nhìn thấy, nghe thấy, tiếp xúc được đều là thuần tịnh thuần thiện, vậy thì tốt rồi, đây chính là thánh nhân, gốc rễ thánh nhân từ đây sanh ra. Cho nên người làm mẹ vô cùng vất vả, dù giả bộ thế nào cũng phải giả bộ thành bộ dáng tốt đẹp cho con cái thấy. Đây thực sự là làm tròn trách nhiệm, con cái của bạn mới biến thành người tốt thực sự. Xã hội này mặc dù là không tốt, chúng sẽ không bị ô nhiễm, cho nên bạn cấm rễ từ chỗ này, trẻ nhỏ dễ dạy. Hiện nay vì sao nói trẻ nhỏ không dễ dạy? Từ nhỏ bạn không cấm rễ. Chuyện này là quan trọng nhất, bạn xem ngay cả người phương Tây đều hiểu được, họ nói giáo dục trẻ nhỏ quan trọng nhất là trước năm tuổi, trước năm tuổi có thể cấm rễ thì sau đó rất dễ dạy; trước năm tuổi không cấm rễ, sau này sẽ rất khó dạy. Nhưng người phương Tây bây giờ mới nói tới, giống như tiến sĩ Toynbee, họ mới nhắc tới vấn đề này, nhưng Trung Quốc thì vào 5.000 năm đã làm được rồi. Cho nên đất nước dân tộc này rất giỏi, đây là tiến sĩ Toynbee nói, sự động loạn của toàn thế giới vào thế kỷ 21 này, chỉ có học thuyết Khổng Mạnh Trung Quốc và Phật pháp Đại thừa mới có thể cứu, ngoài những điều này ra thì không có cách nào, cách nhìn của ông rất đúng đắn.

Vậy Khổng Mạnh Trung Quốc, Khổng Mạnh là thế nào? Thật ra mà nói chính là Đệ Tử Quy, bạn không bắt đầu từ Đệ Tử Quy, vậy thì Tứ Thư Ngũ Kinh vô dụng, không làm được, học nhưng làm không được! Nhất định phải cấm rễ từ Đệ Tử Quy. Phật pháp Đại thừa, giống như Hoa Nghiêm, Lăng-nghiêm có thể làm được không? Nhất định phải từ Thập Thiện Nghiệp Đạo, nếu bạn không cấm rễ từ Thập Thiện Nghiệp Đạo, không cấm rễ từ Đệ Tử Quy thì đều ủng công, đại kinh đại luận toàn bộ đều ủng công, đều biến thành Phật học. Người học Phật biến thành Phật học, người học Nho biến thành Nho học, xã hội vẫn động như vậy, vẫn loạn như vậy, không cách nào cứu vãn.

Hiện nay bạn thực sự muốn cứu vãn thế giới này, chính là khuyên người thực sự phải học Nho, thực sự phải học Phật, không được làm Phật học, không được làm

Nho học, không được coi nó thành một môn học vấn đề làm, phải biến nó thành cuộc sống hàng ngày của chính mình thì bạn mới thực sự được thọ dụng. Bạn muốn dạy trẻ nhỏ, bản thân bạn làm như vậy, không hay không biết thì bạn liền trở thành thánh nhân. Bạn trở thành thánh nhân, con cái của bạn từ nhỏ đều là nhìn cha mẹ, đều là học tập theo cha mẹ, trên làm dưới noi theo, chữ “giáo” trong giáo dục Trung Quốc, nghĩa gốc của chữ giáo chính là trên làm dưới noi theo, cho nên ngôn ngữ nói “xà trên không thẳng thì xà dưới ắt lệch”, bạn làm cha mẹ làm không giống thì con cái của bạn sẽ xấu gấp đôi bạn, bạn nói xem điều này quan trọng biết bao! Chúng không phải là học giống y như bạn, học còn phải thêm lãi nữa. Cho nên bạn tốt, chúng học càng tốt hơn bạn; bạn không tốt, chúng học càng xấu hơn bạn, nhất định phải hiểu đạo lý này.

Đây là kinh nghiệm của người xưa, kinh nghiệm Trung Quốc 5.000 năm, bạn không thể không bội phục. Cho nên Đệ Tử Quy phải tự mình học, hiện tại phương pháp chúng tôi đề xướng, ngay cả nước ngoài cũng giống nhau, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, mọi người cùng nhau học thì bạn mới có thể nhận được hiệu quả. Hiện tại bạn bảo trẻ nhỏ học, nhưng bạn làm cha mẹ lại không học, sau khi chúng học được vài ngày, chúng nhìn thấy cha mẹ, nhìn thấy các bạn đều làm không đúng, cha mẹ đều làm không đúng, tại sao lại bắt con làm? Chúng không tin tưởng bạn. Cho nên bạn hoàn toàn làm đúng rồi, chúng không còn lời nào để nói, chúng tự nhiên hoan hỉ học tập theo bạn. Cho nên cha mẹ vĩnh viễn là thần tượng trong lòng con trẻ, thực sự trước năm tuổi là vậy. Hiện tại phiền phức quá lớn! Cha mẹ đều đi làm, giao con cái cho người giúp việc, hoặc là hằng ngày dạy chúng đi xem tivi, đi chơi máy tính, vừa tiếp xúc liền hư rồi. Muốn quay đầu lại quá khó! Bạn muốn quay đầu không phải là chuyện dễ dàng. Bạn ở ngoài xã hội có sự nghiệp tốt hơn đi chăng nữa, sự nghiệp thành công hơn đi chăng nữa, đời sau của bạn không còn nữa, bạn có cần đời sau không? Nếu bạn cần đời sau thì bạn phải từ bỏ công việc, về nhà hết lòng giúp chồng dạy con.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo nói, trong bố thí pháp có bố thí nội tài, vậy trong bố thí nội tài có bố thí pháp không?

Đáp: Có, bố thí này đều có quan hệ liên đới. Trong bố thí nội tài làm sao lại không có bố thí pháp cho được? Tôi hằng ngày giảng kinh ở đây, giảng kinh dùng thân thể là nội tài, đạo lý giảng với mọi người chính là bố thí pháp! Trong bố thí pháp có bố thí nội tài, ví dụ nói, chúng ta tặng Đại tạng kinh, tặng Phật pháp, tôi tặng tới

tận nhà, tôi cực khổ tặng tới tận nhà, đây là bố thí nội tài của tôi, những thứ bố thí đó là kinh điển, là những sách thiện này, cho nên đều có quan hệ liên đới. Chỉ cần bạn phát tâm bố thí, trong bố thí pháp còn có bố thí vô úy, bởi vì sau khi bạn học kinh giáo, khai mở trí tuệ, sau khi khai mở trí tuệ thì bạn sẽ rời xa hết thấy lo sợ điên đảo vọng tưởng, đó là thuộc về bố thí vô úy. Chỉ có dùng ngoại tài, tôi dùng tiền tài đi làm một chút việc tốt, thậm chí bản thân cơ bản là không tham gia, đâu có chuyện gửi tặng chút tiền làm việc tốt, còn bản thân vẫn là ăn uống chơi bời, vậy thì công đức này rất nhỏ, trong đó không có bố thí pháp, không có thông minh trí tuệ, cũng không có khỏe mạnh sống lâu.

Cho nên bạn tỉ mỉ tư duy, bạn đi quan sát sẽ biết tu, trong bố thí tài có bố thí pháp, có bố thí vô úy; không biết bố thí thì phạm vi này tương đối nhỏ một chút. Có cầu ắt ứng, có cầu, quả báo bạn có được không lớn, không cầu thì có được càng lớn. Bạn chỉ cần đi làm chuyện tốt, không có bất kỳ mục đích gì, vậy thì quả báo không thể nghĩ bàn. Nếu bản thân có mục đích, mục đích của bạn sẽ đạt được, vậy thì ngược lại nhỏ, không phải là rất thù thắng. Những điều này nhất định phải thường đọc kinh, thường nghe kinh thì bạn sẽ hiểu rõ.

Ngày mai là đêm giao thừa, chúng ta cùng nhau giải đáp những câu hỏi này, đều thuộc về bố thí tài, bố thí pháp; chúng ta cùng nhau học tập, dùng thể lực, dùng tinh thần, đây là bố thí nội tài. Các bạn tới nơi này cũng là bố thí nội tài, tại sao vậy? Ảnh hưởng mọi người, giúp mọi người đều sanh tâm hoan hỷ, đây chính là bố thí nội tài chung của chúng ta. Chúng ta nghe pháp rất hoan hỷ, chúng ta hiểu rõ rồi, chúng ta có thể y giáo phụng hành, vận dụng vào trong cuộc sống của chính mình thì bạn sẽ đạt được, đạt được công đức lợi ích thù thắng. Bạn chịu làm như vậy thì bạn sẽ ảnh hưởng người nhà của bạn, bạn sẽ ảnh hưởng hàng xóm, người thân bạn bè. Hiện nay đất nước đề xướng xã hội hài hòa, ở Hồng Kông đều là ở nhà chung cư, bình thường hàng xóm sát vách đều không qua lại, không được, chúng ta phải dẫn đầu, hài hòa bắt đầu làm từ nhà tôi, bắt đầu làm từ khu dân cư của tôi, tôi tới gõ cửa chúc tết từng nhà, đi tới làm quen họ.

Lúc qua năm mới, kinh sách của chúng ta có thể làm quà tặng không? Tôi không rõ phong tục, trước đây nói nghe từ “sách” (đồng âm với từ thua), qua năm mới đều là đi đánh bạc, tặng sách cho tôi thì không may mắn! Sao anh lại muốn tôi thua! Cho nên xem thử có phong tục này không? Chúng ta cũng không nên làm trái những phong tục này, cân nhắc tình hình tặng họ chút đồ. Thậm chí là nói hàng xóm

có thể tặng chút quà, họ không cần sách, tặng đĩa cũng được. Tặng đĩa không phải là sách, tặng đĩa cũng rất tốt, lại tặng thêm chút điếu tâm, mua chút điếu tâm nhỏ, tặng nhiều cho hàng xóm trên dưới là được, kết thêm thiện duyên, đây là chuyện tốt. Chúng ta đối với họ tốt, họ cũng sẽ đối với chúng ta tốt, không được không qua lại với nhau, đây chính là quả báo không thể nghĩ bàn. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, cũng vừa hay câu hỏi này giải đáp đến đây.